

JAROSLAV BENEŠ
**DÁLKOVÉ
OVLÁDÁNÍ**

Dálkové ovládání (neuranoya)

© 2002 Jaroslav Beneš

Nezáleží na tom, kde světýlko za ztracenou duši svítí, hlavně že svítí
s naším vědomím a ukazuje ve vzpomínce plamínek naděje
budoucím.

Dobrodružný příběh s prvkem sci-fi

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

Cesta do Belize

(Pá 12:30) Jak jsem podepsal revers

Stál jsem před Střešovickou nemocnicí a v ruce stále svíral potvrzený revers. Nečekal jsem, že všechno proběhne tak hladce. Vlastně mě ani nikdo nepřemlouval, už jim na mně nezáleželo. A pořád mi v uších zněla doktorova slova: *‘Máte tak nejvýše dva, možná tři měsíce, pozor na infekce, chřipky, virózy a tak, ať si to nezkrátíte’*. Nu, chlpská slova, co se dá dělat, alespoň vím, na čem jsem. Stejně jsem si poslední půlrok každý den říkával *‘Brzy umřeš, a budeš to mít za sebou...už brzy, brzy...’*, tak.

Strýc mě hodlal vyzvednout svým služebním vozem, protože jsme se domluvili až na čtvrtou odpolední, ale pracovní povinnosti ho uvázaly na Pankráci, a já netušil, že budu lékařskou mašinérií tak rychle odbaven už v poledne. Vyhledal jsem telefonní kartu (mobilní telefon jsem v té době ještě nevlastnil) a ze starého automatu nového SPT Telecomu strýci cinknul, že už jsem tedy vyřízen, a to doslova, a že pojedu domů, na Žižkov tramvají. Dneska jsem se cítil mnohem lépe, ale to jen díky novým lékům, až si na ně tělo zvykne, bude to zase na pytel... no a pak už jen ten penál... Při přecházení k tramvajovému ostrůvku mě málem přejelo auto. Špatně slyším a naslouchátko bylo chybně nastavené. Hluchota je daň válečné zkušenosti a jednomu nešťastnému výbuchu. Nevzpomínám na to

rád, nedalo se tehdy vůbec dýchat a z uší mi crčela krev jako Tichonovi v Bondarčukově filmu *‘Bojovali za vlast’*. To je takový ten sovětský válečný film o nekonečném gerojství ruského člověka, který jsme jako děti školou povinné musely organizovaně shlédnout se školou. Za naslouchátka a jiné elektronické – rádoby chytré – hračky jsem už vyhodil tisíce, ale pocit, že je to k ničemu, ten ve mně zůstal. Inu, co člověk nadělá.

Na zastávce nás stálo pár lidiček, tedy já, se svými pochmurnými myšlenkami, které se tu a tam nežádoucně zhmotňovaly, nějaká dva nedostatečně oblečení floutkové z vyšší střední střídy v kožených polobotkách, pokoušející se vykřesat jiskru ze zamrzlého zapalovače a dvě postarší sestřičky, které zřejmě teprve nyní odcházely z práce po noční a vesele si povídaly hned u jízdnic řádů a řešily, jakou dobrotu asi připraví k obědu. Já nic takového neřešil, doma si vezmu to, co v lednici zbylo a pak do sebe nasypu hrst pilulí, abych mohl zase pár hodin fungovat.

Přijela tramvaj a v dálce přijížděla další, ta moje. Pozapomněl jsem se v objetí chmur, takže mě předběhla nóbl oblečená panička, která na z chodníku poslední chvíli přebíhala silnici. Těžký parfém se za ní pomalu vznášel, protože nestíhal a dělal tím způsobem výraznou pachovou stopu. Kabelu držela jen tak v ruce a bez dechu naskočila na stupátko. Jeden z floutků se oddělil a naskočil za ní. A najednou, když tramvaj zapípala, a dveře se začaly zavírat, floutek vytrhl paničce kabelu a vyskočil zavírajícími se dveřmi na chodník. Druhý floutek ho zachytil, a začali se chechtat a dělat na odjíždějící tramvaj ponižující, odporná gesta.

V tu chvíli jsem viděl rudě, a jak se oba otočili, tak v momentu překvapení jsem oba složil a odvedl je metr-dva do přístřešku u zastávky. A tašku té paničky – tu jsem jim vzal. Pacholci se nechtěli nechat nakopnout a tak vzali do zaječích. No, stejně bych jim nestačil s dechem... Musel jsem se vrátit o stanici protijedoucí tramvají, poněvadž kachlíková policejní stanice je až za Větrníkem, a kabelu tam jako nález odevzdal jakémusi obtloustlému strážmistrovi. Sice mě jeho papírování dost zdrželo, jelikož ho víc zajímaly moje nacionále než popis těch dvou zlodějů, ale zase mě hrálo svědomí pro jeden dobrý skutek na tento den. Třeba ho budu zanedlouho u nebeské brány potřebovat.

Domů jsem dorazil ani ne za hodinu. Pan Pištora, správce a domovník v jedné osobě, mě starostlivě vítal, a hned se ptal, jak jsem dopadl. Chtěl jsem ho potěšit, a řekl tedy, že dobře. Měl radost a to znamenalo, že celý den bude pro něj tak nějak prozářený dobrotou a jako on říkával, dobré nálady není nikdy dost. Já byl docela rád, že se o můj rodný dům velmi pěkně a svědomitě stará. Rozumějte, nebyl můj odjakživa, vlastnili ho rodiče mé matky. V osmačtyřicátém si ho do lidového vlastnictví za cár papíru převzala nová garnitura hned, jakmile začalo to rudé harašení. Měl jsem štěstí, v pozůstalosti po rodičích jsem ten cár papíru našel, a s pomocí kamaráda, Josefa Berlena, který shodou okolností v tom domě svého času bydlíval – jako děti jsme si spolu na dvorku hrávali – uplatnil v restituci nárok. Strýc, ač mámy bratr, se svého podílu vzdal v můj prospěch a já mohl dům převzít. Pana Pištora mi seslalo samo nebe.

No, to přeháním... samo nebe ne, ale amnestie presidenta Havla. V době, kdy jsem pobýval víc v nemocnici než doma, se vzorně o dům postaral a já mu za to zaručil, že zde bude moci dožít. Jeho vděčnost neznala mezí a horlivost, s jakou se mi chtěl odvděčit, mě někdy až děsila.

Díky tomu jsem se nemusel v podstatě o nic starat. Pištora dokázal zastat nejen dům, ale pečoval i o nájemníky, a jako správný účetní mi každý měsíc vyúčtoval a odevzdal nájemné za všech jednadvacet partají z celkem dvaceti čtyř bytů. Pro přesnost, já tam byl doma, po Pištorovi, jako domovníkovi a správci jsem nic nechtěl, a bývalý byt Berlenových, situovaný přímo nad naším bytem, zůstával prázdný a já ani neměl chuť ho obsadit... snad z nostalgie.

(Ne 08:05) Jak jsem dostal letenku

Stůl plný telefonních přístrojů mě doháněl k šílenství. Jeden z nich zvonil, dělal ukrutný randál, ale já nedokázal určit, který to vlastně je. Vysmívaly se mi. Ukazovaly blyštivé číselníky a pocinkávaly si. Jen aby mě zmátly. Už jsem zvednul sluchátka snad u všech... podruhé, potřetí a...

Vůbec jsem se nemohl probudit. Zřejmě jsem si nakapal víc kapek proti bolesti, už se mi to párkrát stalo. Jako v mátohách jsem přece jen vylezl z postele a vydal se potácivě do vedlejšího pokoje, do kuchyně. Takhle brzo a v neděli volával jen můj debilní bratr, buď když ho pustili ze záchytky, nebo když potřeboval někoho

naštvat. Jako starší, a o dost starší než já, toho občas zneužíval. Jeho životní dráha se ovšem nějak zauzlovala, až nakonec z pozice lháře skončila po parabole v poloze profesionálního defraudanta. A já jako blbec jsem za něj zas a zas tahal horké kaštiny z ohně.

Konečně jsem procitnul a neposedně poskakující telefon dostihnul.

„Wassermann!“

Bratr to naštěstí nebyl, ba ani by nemohl být. Zemřel před pár lety ve výkonu trestu na Mírově, kde byl umístěn jako obzvlášť nebezpečný recidivista. To proto, že k defraudanství přidal taky kapku násilí. Před soudem mu nepomohlo tvrzení, že konal pod vlivem návykové látky, ba právě naopak – dostal pořádněj flastr za těžké ublížení na těle s následkem smrti. Úřady nám milostivě doručily úmrtní list až několik týdnů poté, tudíž dodnes nevím, kde je pohřben.

Volal můj kamarád Josef Berlen. Byl o fous starší než já, no, možná o rok-dva, a v poslední době se mi snažil hodně pomáhat. Jako vysloužilý a nemocný voják jsem dostal minimální důchod, a nikoho už dál nezajímalo, jak se s tím srovnám, protože kvůli nemoci nikdo mrzáka nezaměstná a vlastně, nikdo mě ani zaměstnat nechtěl. Měl jsem nabídky, třeba v ochrance, ale to bych už fyzicky nezvládnul a taky, potřeboval jsem víc než zkrácenou pracovní dobu. Ale dělat jsem něco musel, i když bych vlastně jako majitel realit ani nemusel.

Díky Josefovi a jeho poněkud kluzkému obchodnímu společníkovi – tuším, že se jmenoval Votradovec – jsem měl práci za

trochu peněz a možnost volné pracovní doby s ohledem na mou nedobře se vyvíjející nemoc. Hlavně že jsem se tak dostal z bludného kruhu samoty – tu taky nemám rád.

Jak už jsem říkal, Berlenovi bydlívali o patro výš. Vlastně se jmenovali Kalistovi, pan Berlen se jen přiženil a dal jméno dětem. Měli to nějak složité, po nějaké rodinné tragédii zůstal Josef jen se sestrou a oba od mala vychovávala babička Kalistová. Chodíval jsem si k nim hrát, jejich babička byla fajn, chovala se ke mně moc pěkně, asi tak, jako by to byla i moje babička. Ano, vzpomínám si na to dobře, nedělala rozdíl mezi mnou a Josífkem, jak říkávala. Když mě máma k nim poprvé přivedla, prý se mě Josef i Mirka, jeho sestra, ochotně ujali, neobrňovali nade mnou nos, jaký že jsem mrňous, a s chutí si se mnou hráli, jako bych do rodiny patřil odjakživa. Však jsem k nim chodíval po celá ta léta, co v sousedství bydleli, a naše přátelství přetrvalo lečjaké turbulence! Vzpomínám si na veselou příhodu, která tehdy zase tak veselá nebyla – Josef mě zcela vážně přesvědčoval, že mi dá Mirku za ženu!

Velký věkový rozdíl mezi mými rodiči a námi neznamenal, že by nám, dětem, nerozuměli. Cítil jsem spíš, že nás chrání před *nevhodnými* zprávami. Otec, chováním voják každým coulem, vždycky říkával *my od Tobruku*, ale se svými kamarády se scházel jen na pohřbech. Měl to asi těžký, do poslední chvíle pracoval, avšak nikde ho nechtěli nadlouho zaměstnat, patřil mezi *nespolehlivé*. Jediným důvodem byl snad jen buržoazní původ mámy i strýce, jejího mladšího bráchy, který se nám snažil vypomoci, kde mohl. Sám rodinu neměl, a teprve jako starší jsem pochopil, proč jí vlastně

nechtěl. Nikdy nezapomenu, a to už jsem chodil do školy, když otec nadával, že u sousedů zase očumují tajní. *‘Co u nich pořád hledají, je to hnusná šikana,’* říkával. Až mnohem později jsem se dozvěděl, že Josefův dědeček a můj otec byli vlastně velcí kamarádi. Až po otcově smrti jsem zjistil, že byl generálem ve výslužbě, stejně jako dědeček Josefův. Starý pan Kalista byl zase generálem policie. Zemřel už dávno, když jsem snad byl ještě mimino v peřince.

Možná díky tradici v rodině se mi uniformy od malička líbily, a ani otec nic nenamítal, když jsem doma opatrně ořukával, co kdybych se živil jako voják – jako on. Ale osud za mě rozhodl, tehdy zavřeli bráchu za nějakou rozkrádačku, otec to neunesl, skonal nenadále ještě před procesem a já tak jako tak musel na takovou školu, která mi všechno živobytí včetně ošacení mohla zaplatit. Máma splácela po troškách bráchův dluh a já jí chtěl pomoci hned po skončení důstojnické školy, když jsem nastoupil do aktivní služby. No a pak máma nějak náhle zhasla a brácha dostal takovou pátku, že se svého propuštění ani nedožil. Stejně by nevydržel sekat latinu, zase by se vrátil do vězení. On měl ty špatnosti tak nějak v krvi.

„Měl bych pro tebe něco na rozptýlení,“ zahlaholil kvákavě Josefův hlas ve sluchátku. Věděl, že se můj zdravotní stav poslední dobou nelepší a tak mě občas vytáhnul do té své agentury, rozumějte detektivní agentury, abych pro něj něco malého udělal. A já měl radost, když jsem mu mohl spravit auto, rádio nebo třeba i televizi, prostě jsem se cítil tak nějak potřebný. To už jako malý jsem uměl hračku nejen rozebrat, ale pak ji dát zase dohromady.

Všichni kluci z ulice to obdivovali a nosili mi hromady různého harampádí, a později pak i pochroumaná tranzistorová rádia, hodinky a tak. Ale to bylo nic proti tomu, co dokázal můj pozdější velitel čtyř Herb. Ten uměl rozebrat a zase složit jakýkoliv strojek a nemuselo se vůbec jednat jenom o hodinky nebo kukačky. On měl opravdu zvláštní cit pro všechny technické hračky a motory. A taky pro šutry. To byla jeho největší láska. V kamenech se vyznal, uměl je najít, třeba jen na obyčejné procházce, když šel jen tak krajinou. Ne, že by našel zrovna diamant, to né, ale když šutr, tak s historií.

„Mám tu jednu zpáteční letenku a je to fakt **exotika**, sice jen na dva dny, taky aby tě to moc nezmáhalo,“ zase zahlaholil a mně neunikl důraz na to slovo ‘*exotika*’ a pak i ten starostlivý tón. Souhlasil jsem, co by ne, dva dny se mi zdály tak akorát, člověk trochu pozapomene a nemoc přece jenom chvílemi přestane tak doléhat. Vlastně je to docela milé, když vás spřízněná duše vytrhne z každodenního stereotypu při čekání na penál.

Nelenil jsem a připravil si malé zavazadlo, léky, něco oblečení a pár drobností. Taky nalil kocourovi Mourovi vodu a nasypal dost kočičích sucharů do misek. A dal to všechno pod okno. Kocour měl v okně plastovou prolézačku, mohl přijít po římse, kdy chtěl. Myši ale nechytal, to ne, na to byl příliš velký gurmán, chodil se domů jen nacpat, a pak po toulačce za kočkami vyspával u komínů někde na půdách, nebo se stočil do klubíčka v otevřené zásuvce prehistorického stolu v kuchyni.

(Ne 13:30–Po 05:30) Jak jsem cestoval do střední Ameriky

Cesta do Belmopanu nepobíhala zas tak úplně v pohodě, jak se na první pohled zdálo a jak jsem si naivně představoval. Letadlo jsem sice stihnul tak-tak včas a z Ruzyně vzlétlo načas, ale to bylo tak všechno. Letěli jsme ruským krámem pod Jugoslávkou vlajkou, s příšernou obsluhou jako nepřímý let do mexické Méridy. Konečně po čtrnácti hodinách utrpení, i s dobrodružným mezipřistáním na Azorech, kde jsme se o hodinu zpozdili kvůli prudkému dešti, a pak ještě na Jamajce – tam to bylo asi jen kvůli palivu a ne té díře v křídle, kterou místní technici urychleně zalepovali nějakou kovovou samolepkou – nás padesátka statečných přistála na krásném a moderním letišti v Méridě.

Udělal jsem si hned po usazení v křesle v mezích možností pohodlí a vybalil pár bulvárních novin, ke kterým mi přeochoťný prodavač prohnane přibalil ještě nějakou brožovanou knížku. Hned na první straně se ze stránky bulváru mračila povědomá tvář, ale teprve podtitulek mi paměť oživil. Herbert Semotám se kabonil zcela namístě. Bulvární tisk zesměšnil jeho amatérský archeologický objev, když redaktor použil jeho vlastní slova k popisu podstaty nálezu v silurském moři někde v blízkosti Hořovic a pak z něho udělal hlupáka následnými citacemi několika předních archeologů a paleontologů, kteří rozcupovali Herbovu jednoduchou teorii, byť každou větu začínali slovy *‘Nevěřím tomu, že’...* Pro vědátory to zůstávalo prostě jen otázkou víry nesprávně interpretovaných faktů.

Věříš, existuješ – nevěříš, tak koukej vypadnout z našeho kroužku vědátorů!

Ale já bych Herbovi věřil. Protože jsem ho léta znal jako naprosto skvělého člověka, který všechno dělal poctivě, zodpovědně a důsledně. Herb totiž působil až do svého nešťastného zranění coby velitel naší čety.

Prezident Havel nás, vojáky, asi v záchvatu velkodušnosti a v opojení z politického gesta, snad aby láska a pravda konečně zvítězila nad tou zpropadenou lží a nenávistí a netrvalo to věčně, *zapůjčil* do válku v zálivu. Bojovali jsme jako přiřčená jednotka pod saúdskoarabským velením v Kuvajtu, i když zrovna naše četa nepatřila k protichemickému útvaru. Herb se domů vrátil s těžkým zraněním po pár týdnech, tuším někdy koncem února jednadvadesátého, když schytil po výbuchu nějakého granátu spoustu střepinek do zad a z větší části naráz ochrnul. Podle všeho se po odchodu z armády začal zajímat o archeologii, paleontologii a podobné vědy. S velkou chutí jsem se začel do přibalené brožury.

Jeho teorie se zdála být zajímavá a zvlášť, když ji podepřel nálezy na několika dokumentovaných místech u Hořovic. A nebyla to vůbec kniha takového ražení třeba von Dänikena, to rozhodně ne. Toho navíc nemám rád, on dost lže a základem jeho podnikání je pořádně se těmi nepravdami zviditelnit, nečervenat se při tom studem a ještě na těch svých lžích jaksepatří vydělat. Podstata nálezu se dala shrnout v pár větách. V době siluru se kolem Hořovic rozkládalo mělké moře. V té době muselo dojít k nějakému super žhavému výbuchu, po kterém zůstala na dně sklovitá vrstva trochu

podobná obsidiánu a na ní velice tenoučká vrstvička zlata. Velkou část publikace vyplňovaly grafy poměru jednotlivých izotopů aproximovaných na hodnoty změřené v nedávné minulosti a rozborů hornin, které naznačovaly, že zde mohlo být epicentrum nějakého menšího jaderného výbuchu... Poměrně velmi zdařilý náčrt ukazoval uložení v sedimentech a současnou pozici roztroušených úlomků. Přiložený výpočet odhadoval i množství materiálu v rozsypech. Na příkladu postavil odhad, že exploze rozprskla ve zlatinkách nejméně šedesát kilogramů zlata.

Ale dle výpovědi nějakého starousedlíka tak, jak to popisoval bulvár, zřejmě nedlouho po zveřejnění této teorie, se na místech dokumentovaných nálezů objevily stavební stroje a většinu lokalit zcela nebo z části zničily. Bulvár jenom spekuloval, kolik že to bylo zlata a kolik by se za to dalo pořídit běžných domů nebo automobilů... prostě bulvár.

Korunu všemu nasadil jakýsi záhadolog, který se sugestivně ptal palcovými titulky *‘Tak kde máte ten objev?’* a pod tím ilustrační fotografie pěti zlatých cihel. Nic bych za to nedal, že to byl právě on, kdo zaplatil zničení nalezišť, protože nic nevynáší víc peněz než záhadná a nenaplněná očekávání.

Na poměrně banální otázky zřejmě už Herb neměl nervy, takže redaktor novin usoudil, že je potřeba vytáhnout nějaký těžší kalibr, a rozepsal se o Herbových osobních problémech. O tom, jak mu utekla manželka, o tom, že vlastně bydlí v cizím domě i o tom, jak se odporně zadlužil, aby mohl svoje *kontroverzní* teorie dokázat. Slovo *kontroverzní* se objevovalo snad v každé větě, kde se o Herbovi či

jeho práci nějak zmiňovali. Herba jako člověka vydávali za kontroverzního, jeho práce prostě musela být kontroverzní, jeho nemoc ani nemohla nebyť nekontroverzní... Prostě slovo *kontroverzní* se stalo v poslední době nejoblíbenějším slovem, a to nejen bulváru, a hned vyvolávalo pocit bláta, který na každém takto označeném člověku snadno ulpí a těžko se dá smýt.

Přibalená Herbova knížka poskytla nosné myšlenky a redakce bulváru z ní bohatě čerpala, když sestavovali tuhle sadu článků v novinách. Samozřejmě až na oponenturu a osobní výpady, tam sáhli na samé dno žumpy.

Více jak polovinu publikace zaujímal v kapitole nazvané *Zlatý děšť* teorie o výbuchu nukleární bomby v silurském moři u Hořovic. Mě osobně zaujala jiná kapitola, o *Svatyni plačící skály*, jejíž místo ale Herb nepopsal moc dobře, pouze se v textu mihla zmínka o místě se žlutou skálou kdesi v Čechách, kde se nachází výklenek s ukrytými zlatými holemi. Stáří místa uložení dokladovala radiokarbonová metoda a kladla je mnoho tisíc let před náš letopočet. Ovšem nejtajemnější na tom byl popis postupu uzavření skály metodou tavení horniny. Zvlášť působivý obrázek zobrazoval v puklinách usazené kapky roztaveného kamene. Jako perličku Herb uvedl, že všechny nálezy z plačící skály se nacházejí v Muzeu zlata v Novém Kníně, což asi bylo logické, když nalezené předměty byly vyrobeny ze zlata.

Díky té knize mi cesta uběhla, na rozdíl od většiny ostatních cestujících, poměrně v pohodě a já se nemusel zabývat

znepokojivými otázkami, proč se letadlo v turbulencích tak třese a místy i kvílí.

V Méridě mě čekalo překvápko, musel jsem vypláznout dvě stě amerických dolarů (když jsem jen naznačil, že bych to rád zaplatil v mexických pesos, úředník okamžitě ohluchnul) za dvojité mexické visum, což se mi zdálo poněkud mnoho za přeběhnutí s kufrem od jednoho letadla ke druhému. Pikantní bylo, že *dvojitě* – v jejich pojetí – znamenalo dopsání „+1“ za moje jméno. Ani jsem neměl dost času se porozhlédnout po městě, kterému také říkají město zeleně. Soudě podle nových prostor letiště, muselo se jednat o velké, moderní a prosperující hlavní město spolkového státu Yucatán, založené třemi conquistadory roku 1542 na základě mnohem staršího, dávno opuštěného mayského města T'Hó, jehož originální jméno jsem ani nedokázal vyslovit. Jinak byly materiály od cestovní kanceláře dost dietní.

Do Belmopanu jsem pokračoval nějakým starým Fokkerem s rodinou beliziských mennonitů. Mezi sebou mluvili rusky a já si s nimi moc nepokecal, ač byli velmi zdvořilí a milí. Celou cestu brebentili jen o práci a o nějakých svátcích. Zato pilot vypadal jako zoufalý strojvůdce, kterého odvolali z lokomotivy a omylem posadili za knipl letadla. Tvářil se nešťastně, když pokukoval po cestujících a pořád se ošíval, jako by se nás chtěl zeptat, co je s těmi budíky na palubní desce, do kterých občas ťukal prstem...

Cesta byla nudná, představte si, že letíte nízko, tak dvě stě možná i tři sta metrů, nad pizzou plnou špenátu. To byl ten největší zážitek

z letu nad úplně placatou zemičkou, kde pod vámi, ubíhá jednotvárná zeleň tropického lesa. Teď nastal ten pravý čas přečíst si instrukce, které mi Josef sepsal tím svým škrabopisem. V Belmopanu mě – podle plánu – měl kontaktovat určitý člověk, kterému předám balíček a dopis od Josefa a on mi pomůže najít nějakého jiného člověka, kterého musím stůj co stůj dopravit do Prahy. Aha, tak to je to ‘+1’, jak bylo psáno ve vízu.

V Belmopanu jsme přistáli po necelé hodině, i když jsem si původně myslel, že nás postihla nějaká závada a letoun musel nouzově přistát kdesi v poli. Letiště totiž vypadalo jako východoněmecká dálnice před totální západoněmeckou rekonstrukcí. Zatímco ruský hovořící rodinka bez nějakých potíží nastoupila do otrískaného mikrobusu, já uváznul v rukou jakéhosi úředníka s pěstěným knírem, se kterým jsem nebyl schopen dohovorit se. Já nerozuměl, co po mně chce a on nerozuměl papírům, které jsem mu podával. Nakonec mě naložil do džípu a odvezl do hlavní budovy. Seděl jsem tam na rozviklaném sedátku a čekal vedle trafiky, ze které se nakonec vyloupla úschova zavazadel.

„Pan Wassermann?“ Oslovil mě hubený kreol neurčitého věku nádhernou, čistou češtinou, doprovázen kníratým úředníkem. V bílé proužkové košili s rozhalenkou a krátkými rukávy a v šedých kalhotách vypadal jako zjevení z jiného světa. Přisvědčil jsem a pozoroval drncivý rozhovor mezi ním a úředníkem, který mě přivezl. Během pár minut se dohodli.

„Jmenuji se Raúl Mósao, říkejte mi, prosím, jen Raúl,“ a podával mi ruku. „Maminka pocházela z Čech,“ usmál se, kdy uviděl můj nechápavý výraz. „To víte nedorozumění, úředník očekával, že podle papírů budete dva, ale uhrál jsem to na chybu mexikánů, na to on slyší.“ Nevěřil jsem mu, úředník slyšel spíš na něco šustivého, co mu Raúl nenápadně strčil do ruky, když od něho přebíral nějaký papír.

Vzal mi zavazadlo a pak jsme vyšli před budovu. Nikdo po mně už nic nechtěl, ba ani pas.

„Víte, tady se sice úředně mluví anglicky, ale po našem, každý druhý hovoří španělsky a každý desátý maysky. Už jsem vás očekával, to víte. Zavezu vás do hotelu a tam se domluvíme na dalším. Dovolil jsem si zamluvit místo v hotelu vedle university. Je to asi nejlepší hotel ve městě, ubytovávají se v něm i někteří vědci, kteří na universitě pracují.“ Brebentil, zatímco jsme objížděli letiště a město v mírně ojetém americkém pekáči. Neměl klimatizaci, ale pohupoval se před nesčetné výmoly jako po vlnkách, to se muselo nechat, amíci umí udělat pérování jako v kočáře!

„V Československu jsem byl poprvé hned po revoluci, byl jsem tam s bráchou, maminka se toho bohužel nedožila. Praha je krásná, ale byli jsme tam v zimě a byla móóc studená. Představte si, bratr ve staré domovině zakotvil, našel si na Moravě děvče, věřil byste tomu? Takže tam už zůstal, ale já se víc cítím doma tady. To víte, každý jsme nějaký... jiný,“ zazubil se. Moc přátelský byl tenhle Raúl! A mluvil rychle a bez přízvuku. Mohl jsem zavřít oči a vytanuly mi

na mysli vzpomínky na krásné hlasy, které se linuly z rádia a překrásnou češtinou vyprávěly pohádkové příběhy.

Hotel *Hidden Valley* znamenal nakonec dobrou volbu, mohl jsem si dokonce vybrat mezi apartmánem a běžným hotelovým pokojem. Všichni se mohli před Raúlem přetrhnout a ohýbali hřbety až k zemi. Zvolil jsem tedy na tu chvilku pobytu běžný pokoj a bez ohledu na pokročilou noční dobu mi obsluha dopravila i malé občerstvení. Kapku mě překvapilo chřupavé ovoce v nějaké medové zálivce, ve které nebylo možné poznat nedozrálé banány obalené v třtinovém cukru – alespoň jsem myslel, že to je ono. Měl jsem tedy čas vybalit to málo, co jsem si vzal s sebou a trochu se i umýt.

O chvilku později zaklepal Raúl. Podle dohody, tak jak si přál Josef, jsem předal tlustou, nepochybně motivační obálku, kterou jsem měl už připravenou. Samozřejmě, že v ní byly peníze, co jiného, a pořádný paklík. A pak jsem mu předal dopis od Josefa.

„To bude těžké,“ přemýšlivě se posadil na roh postele, když si ho pečlivě přečetl. Šum ventilátorů mu pomáhal v přemýšlení. Nakonec uložil motivační obálku do tenkého kufříku a vyndal mapu.

„Podle mých posledních informací se pan Dajás nachází ve vězení v Belize City, už jsem o tom s panem Berlenem mluvil, telefonoval mi. Není nic známo po důvodech zadržení pana Dajáse! Každý, s kým jsem o tom hovořil, se vyjadřoval tak vyhýbavě, až je to podezřelé. A někteří se mnou ani mluvit nechtěli! Městské vězení je dost nehostinné místo na to, jak je naše země pohostinná a přátelská,“ odmlčel se a usilovným přemýšlením zkrabatěl čelo. „Víte co? Zatím si do rána odpočiňte, já a moji přátelé to nějak

připravíme. V poledne pro vás přijedu,“ rozloučil se a uzavřel mysl, kufřík a dveře. Nevěděl jsem, která bije, já neznal žádného Dajáse a to jméno se mi zdálo dost podivné. Však jsem Josefův dopis pro Raúla nečetl, jen těch pár instrukcí, kterých jsem se měl jako zelenej mozek držet. A jestli si spolu telefonovali, no, tak si asi už všechno podstatné řekli.

Léky jsem si vzal samozřejmě pozdě, protože jsem si neuvědomil, jak velký je časový rozdíl. I tak jsem byl po cestě ne přímo vyčerpaný, ale skoro k smrti unavený. Zaspal jsem i snídani. Slunce stálo vysoko, když jsem se donutil po lehkém jídle udělat alespoň malou vycházku. Obešel jsem okolí hotelu, vydal se jen k budově university a zpět a musel se pokárat za špatný nápad nutit se k procházce v tuto denní hodinu. Budovy mi připadaly příliš daleko od sebe a ve čtvrti různobarevných domků jsem se skoro ztratil. Vzduch se tetelil horkem, prach se zvedal snad i při každém kýchnutí, ale na druhou stranu, ve stínu mi bylo příjemněji než v tento čas v mrazivé Praze. A navíc mi místní okolí připadalo jako nějaký skanzen, otlučená auta, trochu rezaté autobusy, přeplněné nákladáčky, všechno jako by se sem dostalo z nějakého amerického filmu o středozápadu s mexickým koloritem. Tu a tam se mihnul super luxusní bourák anebo profičel obrovský tirák po nedaleké silnici. Překvapilo mě, jak je město zelené. Zpátky do hotelu jsem se vrátil kolem zahrady kouzelných orchidejí a záplavou jakýchsi bílých květín, které zamořovaly vzduch těžkou, omamnou vůní.

Raúl přijel hned po obědě a vyměnil pekáč od Forda za zánovný terénní vůz. Požádal mě, abych si vzal všechny své věci a vyrovnal